

[Niels Hølvæg Petersen.]

i kapitaltilvæksten. Dette er efter radikal opfattelse det centrale indhold i det økonomiske demokrati: at skabe ordninger, der sikrer lønmodtagerne på den enkelte virksomhed andel i og også medansvar for kapitaldannelsen. Vi ønsker en demokratisering af kapitaldannelsen og af indflydelsen. Det må ske ved lov. Sidste år blev det bebudet i åbningstalen, at regeringen ville forhandle med alle interesserede parter. I år gentages formuleringen om alle de interesserede parter. Vi er stadig interesserede, vi er rede til forhandling, og vi er ubeskedne nok til at mene, at vi kan bidrage positivt, når tanken om økonomisk demokrati skal forvandles fra plan til politisk virkelighed.

Punkt 5: Boliglovgivningen må inddrages. Boligforliget udløber inden længe, en saneringsplan må omfatte denne sektor. Vi løser hverken boligproblemet eller vore økonomiske problemer ved at betale hinandens huslejer. Boligproblemerne må nødvendigvis indgå, hvis der skal skabes en varig balance. Desværre overbeviser åbningstalens ord om boligpolitikken ikke om, at regeringen til bunds har forstået dette.

Punkt 6: Vi har brug for gennemgribende administrative reformer, og dette gælder ikke mindst i forhold til erhvervslivet. Der er i de senere år lagt byrder især på de mindre selvstændige. Vi ønsker, at der snarest sættes et arbejde i gang med at kortlægge, hvorledes disse byrder kan lattes; vi ønsker et hurtigt udvalgsarbejde om dette. Det vil være en retfærdighedshandling over for de selvstændige, og det vil være fornuftigt ud fra produktionshensyn. Men dette problem er kun en del af det administrative problem. Vi er herinde desværre ikke ukendte med, at store, omfattende lovkomplekser hastes igennem uden tilstrækkelig forberedelse, uden nøje undersøgelse af virkningerne. Det hører med i en sanering, at vi her i folketinget gør vort arbejde bedre. Intet er så skadeligt for vort omdømme, som når vi herinde gennemfører store lovkomplekser på en sådan måde, at det skaber helt unødvendige problemer for dem, der skal administrere lovgivningen. Vi må efterhånden have lært af bitre erfaringer, at de store reformer kræver store forberedelser. Vore erfaringer tilsiger stor tilbageholdenhed over for reformer, der ikke er grundigt forberedt.

Det er ikke undgået min opmærksomhed, at budgetministeren netop i den forløbne uge har rejst rundt og sagt, at der skal udarbejdes en plan for opretning af betalingsbalancen. Det har selvfølgelig glædet mig at bemærke en sådan fornuft fra et regeringsmedlem. Men bakkens ministeren op i regeringen? Hvad skal planen indeholde? Det har budgetministeren intet sagt om. Jeg har skitseret nogle nødvendige hovedelementer i en plan. Vi møder ikke tomhændede, hvis regeringen ønsker seriøse forhandlinger. Regeringen er ikke henvist til et snævert flertal, hvis den med konsekvens og fornuft vil arbejde for en økonomisk styring.

Hvorfor er det så vigtigt? At skabe balance over for udlandet er det samme som at sikre beskæftigelsesmulighederne, sikre et mere stabilt prisniveau. Det er at få råd til at gennemføre de fremskridt, vi ønsker, og at kunne optræde med større selvstændighed over for omverdenen. Balancen er ikke et mål i sig selv, men et redskab for en politisk og økonomisk udvikling i størst mulig tryghed. Det er det, der er vigtigt, ikke tallene.

Vi frygter, at vi snarest er på vej bort fra en økonomisk balance. Vi frygter i 1973 overophedning, et meget stramt arbejdsmarked, stigende priser og omkostninger. Tidligere har jeg brugt det udtryk, at året 1973 økonomisk set var at sammenligne med en tidsindstillet bombe; den tikkede, og regeringen gjorde intet ved det. Risikoen er ikke blevet mindre. Den skepsis, vi har over for finanspolitikken for det kommende år, må naturligt præge vort syn på udskrivningsprocenten for 1973, og vi må tilføje, at regeringen i skattepolitikken hidtil har nydt godt af de store restskatter i år. Dem har man ikke til næste år. Det vil belaste skattepolitikken og trækprocenterne, medmindre besparelser gennemføres.

Jeg skal vende mig til folkeafstemningen. Den fik et klart resultat, der var ingen tvivl om befolkningens holdning. Jeg har lagt mærke til en sær tilbøjelighed: det er, som om man glemmer hele den lange diskussion i måneder forud for afstemningen. Det er, som om kampagnen nu kun netop varede de sidste 14 dage, hvor ordvalget altid bliver skarpt, hvor meningene står stærkere mod hinanden, og hvor fornuft og rimelighed